

De volgende ochtend scheen er een bleek en kil winterzonnetje en Max moest even wennen aan het felle licht. Aan het eind van het klinkerstraatje lag een braakliggend terrein dat was volgestort met puin en houtafval. Hier en daar groeide er nog een ruige struik tegen beter weten in, een onzekere toekomst tegemoet. Over het braakliggende stuk grond slingerde een modderig olifantenpaadje. Max wandelde met de handen in de zakken van zijn jas over het paadje, dat uitkwam in de Helmersstraat. Hij keek omhoog naar de erkers, die als kleine theaterloges uit de hoge, vooroorlogse gevels tevoorschijn staken. Het waren heerlijk ouderwetse huizen, met vreemde, mysterieuze indelingen. Architectuur van geborgenheid.

'Hoi,' klonk het helder en vrolijk.

Een jong meisje leunde uit een van de geopende erkerramen op de eerste etage. Ze had een wit gezichtje dat omgeven was door fijn, zwart haar dat door een haast onmerkbare wind werd opgetild.

'Hallo,' antwoordde hij en staarde in een sereen gezichtje met een lichte huid die op albast leek. Haar ogen lachten en haar bovenlip was iets groter dan haar onderlip, wat haar een aparte en vertederende uitstraling gaf. Ze was op een indrukwekkende manier mooi vond Max en hij zou eigenlijk een keer een klassiek portret van dit meisje moeten maken. Op dat moment klonk een stem, ergens achter haar. Het meisje draaide zich om en sloot het raam voorzichtig. Even nog zag hij haar. Toen loste ze op in de weerspiegeling van het raam.

Hij kreeg het beeld van dat meisje in de erker de rest van de dag niet meer uit z'n hoofd. Het liet hem niet meer los, al had hij geen idee waarom. 's Avonds in bed kon hij de slaap moeilijk vatten. Hij pakte de National Geographic met de foto van het borstbeeld uit Pompeii erbij. Verdomd, ze is het, dacht hij.